

Janusz Kruk, Jan Machnik, Sarunas Milisauskas

Bronocice, gm. Działoszyce, woj. kieleckie

Informator Archeologiczny : badania 10, 29-31

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

AUGUSTOW -WOJTOWSKIE WŁOKI
woj. suwalskie

patrz
paleolit i mezolit

BACHORZ
woj. przemyskie

patrz
wczesne średniowiecze

BARKWEDA, gm. Dywity
woj. olsztyńskie

Uniwersytet Warszawski
Katedra Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej

Badania prowadził mgr Ryszard F. Mazurski. Finansował Uniwersytet Warszawski. Trzeci sezon badań.
Osada bagienna z okresu neolitu.

Przeprowadzono wyłącznie wiercenia geologiczne po obydwu stronach kanału łączącego jezioro Orzolek ze starym korytem rzeki Łyny w celu określenia zasięgu stanowiska. Łącznie przebadano 70 otworów wiertniczych, które wykazały, że do czasów współczesnych zachował się jedynie skraj stanowiska po zachodniej stronie kanału. Brak natomiast jakichkolwiek śladów osadniczych po wschodniej stronie kanału. Wynika z tego, że prawie cała osada została zniszczona w czasie budowy kanału przez Niemców w 1934 roku.

Badania zakończono.

BRODNO, gm. Sroda Śląska
woj. wrocławskie
Stanowisko 3

patrz
okres lateński

BRONOCICE, gm. Działoszyce
woj. kieleckie

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład Archeologii
Małopolski w Krakowie,
State University of New York,
Buffalo, USA

Badania prowadził dr Janusz Kruk pod naukowym kierownictwem prof. dr Jana Machnika i prof. dr Sarunasa Mili-

sauska. Trzeci sezon badań. Ostedle kultury pucharów lejkowatych, ślady osadnictwa schyłkowej fazy cyklu polgarskiego.

Prace prowadzono w obrębie wszystkich trzech jednostek morfologicznych stanowiska /rejonu A, B, C/. Wykonano 7 wykopów obejmujących łącznie powierzchnię 11,5 ara. Zbadano w nich 132 obiekty zabytkowe w postaci jam osadowych, grobów ludzkich i zwierzęcych oraz pozostałości rowów obronnych.

Celem badań było rozpoznanie południowych stoków wzniesienia, dalsze prace nad jednoczasowym kompleksem obiektów przydomowych, uchwyconym w latach ubiegłych w rejonie B oraz możliwie pełne określenie przebiegu rowów obronnych odkrytych poprzednio w najwyższej części stanowiska.

Na południowych stokach rejonów A i B stwierdzono wielkie zagęszczenie obiektów nieruchomych /jamy osadowe, groby zwierzęce/. W obrębie istniejącego tam niewielkiego zagłębienia terenu odkryto skupienie 5 współczesnych sobie palenisk, zbudowanych w postaci niszowatych zagłębień w skłonie pierwotnym. Szczególną cechą ich konstrukcji były warstwy ceramiki, które prawdopodobnie pełniły funkcję swego rodzaju "szamotki".

W obrębie kulminacji B stanowiska udało się odsłonić część zgrupowania jam osadowych rozlokowanych wokół domniemanej budowli glinobitej /wielkie rumowiska polepy z odciskami konstrukcji drewnianych/. Odkryto tam między innymi skład ciężarków tkackich, paleniska oraz obiekty ze sporą zawartością krzemienych odpadków produkcyjnych.

W celu odtworzenia przebiegu umocnień obronnych w rejonie C, przeprowadzono nad stanowiskiem zwiad lotniczy /wiosną 1976/. Jego wyniki /materiał fotograficzny/ oraz rezultaty prac wykopaliskowych w obrębie kilku dużych sondży, umożliwiły określenie zasięgu starszego z dwu rowów obronnych, związanego najpewniej z osadnictwem schyłkowej fazy cyklu polgarskiego. Udało się również w znacznej mierze odtworzyć przebieg drugiego rowu, odpowiadającego najmłodszej fazie osadnictwa kultury pucharów lejkowatych.

W rezultacie wykopalisk uzyskano bardzo liczny materiał ceramiczny, wyjątkowo wiele zwierzęcych szczątków kostnych oraz sporo zabytków kamiennych i krzemienych. Systematycznie wykonywana flotacja prób pobieranych z wypełniisk wszystkich obiektów osadowych dała w efekcie bogaty zespół szczątków roślinnych.

Wyniki przeprowadzonych dotąd prac wskazują, że na stanowisku przeważają ślady osadnictwa najmłodszej fazy kultury pucharów lejkowatych, odznaczające się silnym udziałem elementów wczesnego i klasycznego stylu badeńskiego. Licznie reprezentowana jest również małopolska faza klasyczna tej kultury. Słabiej natomiast występuje osadnictwo ze schyłku cyklu polgarskiego. Jego pozostałości stwierdzono dotąd wyłącznie w

najwyższej części stanowiska. Na podstawie serii 9 dat radiowęglowych można sądzić, że osiedla z Bronocic istniały pomiędzy XXX a XXIV stuleciem p.n.e.

Materiały i dokumentację przechowuje się w Archiwum IHKM PAN w Igołomi.

Badania będą kontynuowane.

BRZESC KUJAWSKI
woj. włocławskie
Stanowisko 4

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Ryszard Grygiel. Finansowały: Wydział Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego we Włocławku, Urząd Miasta i Gminy w Brześciu Kujawskim oraz Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi. Wznowienie badań z lat 1934-1939 i 1952. Osada wielokulturowa: 1/ Ślady osadnictwa schyłkowego paleolitu /krąg kultur tylczakowych/, 2/ Osada kultury ceramiki wstęgowej rytej i wczesnej kultury lendzielskiej ze starszego neolitu, 3/ Osada i cmentarzysko grupy brzesko-kujawskiej kultury lendzielskiej ze środkowego neolitu, 4/ Ślady osadnictwa kultury pucharów lejkowatych ze środkowego neolitu oraz kultury amfor kulistych i kultury ceramiki sznurowe z późnego neolitu, 5/ Osada kultury trzcinieckiej z II okresu epoki brązu /Mont./, 6/ Osada kultury lużyckiej i kultury grobów kłozowych z okresu halstacckiego, 7/ Osada kultury przeworskiej ze środkowego okresu lateńskiego i okresu rzymskiego, 8/ Osada z wczesnego średniowiecza.

Badania koncentrowały się w północno-zachodniej części stanowiska jako kontynuacja badań Konrada Jażdżewskiego i Stanisława Madajskiego z lat 1934-1939 oraz badań Marii i Waldemara Chmielewskich z roku 1952. Zachowano uprzednio już stosowany system eksploracji odcinków o wymiarach 5 x 5 m. Ogółem przebadano obszar 35 m². Stratygrafia stanowiska: warstwa ziemi ornej 0-25 cm, warstwa kulturowa, którą stanowiła ciemna próchnica, zawierająca zmieszane zabytki równych kultur, od 25-60 cm, calec z pokładami piasku, żwiru i miejscami gliny, na którym czytelnie rysowały się wypełniska obiektów.

Najstarsze osadnictwo związane z paleolitem schyłkowym, potwierdza nieliczny materiał krzemienisty /rdzeń, wióry, z narzędzi m.in. tylczak łukowy oraz odlupkowy przekłuwacz asymetryczny ze słabo wyodrębnionym ostrzem/ należący do kręgu kultur tylczakowych, znaleziony tuż nad powierzchnią calca.